

**דבֿי החובל של „מורן” עומד למישכת בעוון
הפקרת נוסע סמוי בלב הים. בינתיים
הסתבכה „מורן” בכרעה נוספת של סמויים**

שחורים הביתה

בתחילת נובמבר הפליגה הארץ ניה הישראלית מורן מאילת, דרך אתיופיה לקניה ולטנזניה, ומשם התכוונה להמשיך לדרום־אפריקה. מסע שיגרת.

האוניה עגנה כנמל בטנזניה. אנשי־הצוות פרקו מכולות והעמיסו מכולות. הסיפון המה אנשי־צוות ופועלים שחורים, שעלו וירדו במלאכה. אין הרבה מה לחפש כנמל הטנזני דרא־סלם. אנשי האניה לא התעכבו, אבל גם לא לקחו סיכונים. זה קרה אומנם לפני זמן רב, אבל זכר הכושי שהורד לים מארץ תה אניה עצמה, מורן, על גבי רפסודה, עוד חקוק בזיכרון. מישפטו של רבֿי החובל לשעבר של האוניה נפתח ממש כימים אלה. לא אנשי־הצוות לא לוקחים צ'אנס בעניינים כאלה. הם מכסים בעיניהם כל פינה שיכולה לשמש מיטתור, עושים חיפוש מדויק דק במקומות מועדים לפורענות. הם לא מצאו דבר, ולפנות ערב הרימו עוגן והפליגו.

למחרת בבוקר נכונה להם הפתעה.

מעולם לא קרה שאל תוך אוניה ישראלית יתגנבו בנתיחת תישעה אנשים (כולל השניים שהורדו), מבלי להישף בחיפושים.

אל מול אנשי־הצוות עמדו שיבעה צעירים שחורים, כנגדים קרועים ובלויים. וקבעו עובדה: „אנחנו פה”.

העיניים גדולות ושחורות, מציצות בפחד. אין להם דבר לאחוז בו, זולת רחמייהם של המלחים הורים האלה שלא נראים שמחים לגלות אותם. כמו השניים הקודמים, גם האנשים האלה ברחו מטנזניה. ארץ עניה הנה תונה במישטרו השמאלני של יוליוס נירירה. הם ברחו מהעוני, בתיקוה למצוא עבודה בארץ אחרת. קניה למשל. אבל ההימור שלהם היה מוטעה.

יעדה הבא של האוניה הישראלית היה דרום־אפריקה. לשם אין נותנים לשכמתם להיכנס. גופם קטן ומצומק וכל חייהם השחורים שווים כקליפת השום ותלויים בהימור הזה הבלתי־מוצלח.

ברגע הראשון אחרי הופעתם הם

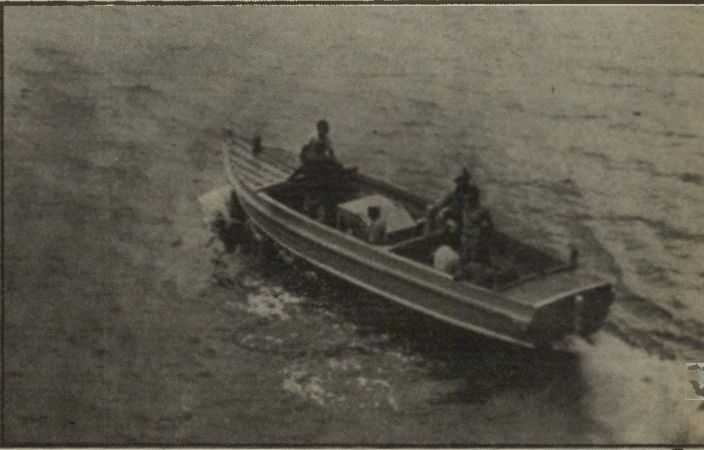
נוסע סמוי אזרח טנזניה שנתגלה על האוניה מורן יורד מעל הספינה. התמונה מזכירה את תמונתו של הנוסע הסמוי שהורד מעל אותה ספינה אל רפסודה רעועה ונשלח אל לביים.

„אני חושב שהם יירקבו ככלא. אני לא מאמין שיהרגו אותם. אבל בטוח שהם לא יחזרו לעבוד כנמל ולא ילקחו דבש”, אומר ימאי ישראלי לשעבר.

„אני לא חושב שהייתי מתלבט”, אומר מנחם לוי, מנכ”ל תרשיש. לא היתה לצוות שום ברירה אחרת. אני בהחלט מבין את החששות הסמויים, הם עשו דבר מוכן ואנושי. אבל אם אנחנו כל־כך טובים — למה שלא נוציא את כולם מטנזניה? יש המונים שנשארו שם. למה שנעדיף את אלה על אלה? אני יודע שבטנזניה לא יהרגו אותם. במיקרה כזה אין שום אלטרנטיבה,

מוצלח. בדרום־אפריקה הועלו שלושה מהם למטוס בטיסה ישירה לטנזניה. מרדע רק שלושה? לכל דבר יש סיבה הגיונית. האוניה מורן מבוססת בביטוח מיוחד למיקרה שיעלו עליה נוסעים סמויים. אולם הביטוח מכסה רק טיסה של נוסעים סמויים בעלי דרכונים. על סיפון מורן היו רק שלושה כאלה. וגם כך נגרמה לצוות הישראלי טירחה מרובה, ולחברת הספינת תרשיש (חברה השייכת לתק”מ), בעלת האוניה (מורן), הוצאות בלתי־צפויות.

צוות האווירון כנמל הדרום־אפריקאי טרם לקחת את הכושים בבלויים

סמויים נשלחים כמה נוסעים סמויים התגלו בשלב אחר בים פתוח. הם הורדו לספינת גומי ונשלחו בחזרה אל החוף האפריקאי.

לא כושי אחר, כי אם שניים ניצבו להם על גבי הסיפון, והביטו בעיני אנשי־הצוות בצפיה.

המלחים הישראלים לא היו נבוכים. הם יודעים בדיוק מה לעשות במיקרה כזה. האוניה עדיין לא הספיקה להתרחק מחופי טנזניה, עוד אפשר היה לתקן את המעוות. האוניה סטתה מטרוואה והסגירה אותם למישטרה. כל אנשי־הצוות היו שמחים ומאיר שרים שנפטרו מהעסק כבכור. תמה מערכה ראשונה.

הימור מוטעה

שוב שייטה לה מורן. בתחילת דצמבר, על מימיו השקטים של האוקיינוס ההודי, עבר לילה וכא הבוקר, ואיתו שוב הפתעה. והפעם הופיעו מתוך כסן האוניה — שיבעה. הצוות נדהם, ואפילו התחיל לחשוש. שיבעה אנשים הם ככל זאת כוח.

סמויים מורדים כמה נוסעים סמויים מורדים כנמל דאר־אל־סלאם בטנזניה. אחרי שהתגלו כשהם נחבאים על הסימונים, שבה האוניה על עיקבותיה כדי להוריד אותם.

אלא להחזיר אותם למקום שממנו באו.”

שאלה למנחם לוי, מנכ”ל חברת תרשיש:

האם העובדה שתישעה נוסעים סמויים הצליחו לחדור ל-„מורן” לא מעידה על קיומה של בעיה ביטחונית?

יכולים להיכנס גם שני אנשים עם תתימקלעים וליצור בעיה ביטחונית. זה דבר לא סימפטי. צריך להזהר. הבעיה היא בכוננות. עושים שלוש־ארבע הפלגות והכל עובר בשלום, ואז המתח יורד ומפספסים. אני מבטיח לך שעכשיו ישמרו בשבע עיניים. אבל אם יהיו עוד כמה הפלגות שקטות, שוב יירד המתח.

סחבות, וסוכן החברה נאלץ לקנות להם כנגדים חדשים. אלה הן המתנות האחרונות שקיבלו השלושה בשעות החופש הבודדות שנתרו להם, לפני שהוטרו לשליטנות בטנזניה.

”לא הייתי מתלבט!”

”מורן” שוב בדרכה לארץ. „בלקברניט נותרו עוד ארבע בעיות בלתי־פתורות. אבל הוא מתורדרך היטב. סמוך לחופי טנזניה סטתה האוניה סטייה קלה. ארבעה אנשים שחורים ורעים מושלכים אל החוף — הישר לזרועות המישטרה הטנזנית.

ו טאבה כקליפת־השום

(המשך מעמוד 7)

למצב. שבו לא יוכל להתפשר עם פרס. אך הוא לא העריך כראוי את להיטות שמיר לרוטציה. שמיר חיפש פשרה בכל מחיר, והוא מצא שותף בשימעון פרס.

פרס שיגע השבוע את חברי ריזל־מפלגה. אלה הבינו כי זר־הי הזדמנות האחרונה לסיכול הרוטציה. לא נותרו אלא תישעה עה חודשים עד לביצוע הגזירה, ואי־אפשר יהיה לסברק משבר מלאכותי ערב הביצוע, כי אז יהיה התימרון שקוף מדי ויזיק למערך בבחירות. סיסמת מת־נגדי הרוטציה היתה: „אם לא עכשיו, אימת?”

אולם פרס פעל ללא־לאות כדי להגיע להסכם עם שמיר על טאבה. לא זה בלבד שלא עזר לחבריו שביקשו למנוע הסכם, אלא שעשה מאמץ גדול כדי להשיג הסכם זה. היה זה כאילו ביקש פרס — כמו שמיר — לבצע את הרוטציה ככל מחיר.

אמר אחד מעמיתיו במרירות: „הדבר היחיד המעניין אותו זה לא טאבה, ולא טובת המדינה, אלא ביצוע הרוטציה, כדי שיוכל להתייצב לפני הציר בו ולהגיד לו: אתם רואים? אני אמין! אני הגון! עשיתם לי עוול במשך 30 שנים. עכשיו תבקשו ממני סליחה!”

אמינוח מעל לכל

האם היתה לפרס אלטרנטיבה? גם מתנגדי הרוטציה התייאשו מתעלולי שחל, שהבטיחו להם כי הסיעות הדתיות יצטרפו לממשלה צרה, אבל הם היו מוכנים לבחירות מוקדמות.

הציע השבוע רמי אדרי, בי הופעה פומבית: „נברזו על בחי, רות תוך חודש עד חודש־הצני, נגביל את התעמולה ל־10 ימים, וכך נבצע בחירות מזוירות בלי לגרום נזק למשק.”

עסקן אחד הסביר את המחשבה העומדת מאחורי הקריאה לבחירות: „אף אחת מן המפלגות הדתיות אינה יכולה להרשות לעצמה בחירות מוקדמות, מלבד ש”ס, המפד”ל הרוסה מבפנים, האגודה מפולגת, מורשה אינה קיימת למעשה. כאשר יתפסו הדתים שהברירה היא בין בחירות מוקדמות ובין ממשלה צרה, ירצו אלינו כדי להצטרף לממשלה צרה. לא נצטרך לחזר אחריהם, הם יחזרו אחרינו!”

נראה כי שימעון פרס לא קנה את הסחורה. אולי לא האמין באפשרות זו. אולי באמת האמינות חשובה לו מכל.

על כל פנים: הדראמה הסבה שוב לקומדיה. אחרי משברים וזעזועים, שעוררו בציבור תגובה של אדישות גמורה, התקבלה הפשרה פרס־שמיר.

במחנה פרס צהלו. לא היה איכפת להם מה קורה לטאבה: להם קרץ הישג הרבה יותר חשוב. זה מכבר מאמינים פרס ואנשיו כי פגישת־פיסגה בינו ובין חוסני מובארכ תהווה ניצחון תעמולתי כביר. הישג שיפצה אותו על היעדר כל הישג ממשי אחר בזירה הבינלאומית בתקופת־כהונתו.

מוחמד כסיוני, הכמעט־שגריר המצרי בתל־אביב, קיבל את הפשרה בתרו־עת־שימחה. גם בקאהיר נשמעה תגובה חיובית. אך כאשר העביר כסיוני לקא־היר את הנוסח, התעוררו שם ספקות. כסיוני נקרא לקאהיר כדי להסביר מה קרה, והתגובה בבירות־מצריים ירדה לקול מינורי.

ככל זאת יש להניח כי מובארכ יתרצה ויככים כי מגיע לפרס שכר בצורת פגישת־ראווה. פרס יוכל לצאת למסעה־ההילה שלו בארצות אירופה, ובנייהן בריטניה, הולנד וגרמניה. אחר כך יוכל להיפגש עם נשיא־מצריים, ואחרי־כך, שבע הישגים ותהילה, יוכל לקיים את הרוטציה וללכת לנחת. אולי בטאבה המצרית.